

מסכת ערכין

פרק ו

א. שום היתומים, שלשים יום, ושום ההקדש, שלשים יום, ומכריזין בבקר ובערב. המקדיש נכסיו והיתה עליו כתבת אשה, רבי אליעזר אומר, כשיגרשנה, ידיר הנאה. רבי יהושע אומר, אינו צריך. כיוצא בו אמר רבן שמעון בן גמליאל, אף הערב לאשה בכתבתה והיה בעלה מגרשה, ידיר הנאה, שמא יעשה קנוניא על נכסיו של זה ויחזיר את אשתו:

ב. המקדיש נכסיו והיתה עליו כתבת אשה ובעל חוב, אין האשה יכולה לגבות כתבתה מן ההקדש, ולא בעל חוב את חובו, אלא הפודה פודה על מנת לתן לאשה כתבתה ולבעל חוב את חובו. הקדיש תשעים מנה והיה חובו מאה מנה, מוסיף עוד דינר ופודה בו את הנכסים הללו, על מנת לתן לאשה כתבתה ולבעל חוב את חובו:

ג. אף על פי שְאָמְרוּ, חִיבֵי עֲרֵכִין מִמְשַׁכְּנֵין אוֹתוֹ, נוֹתְנִין לוֹ מִזֶּן שְׁלִשִׁים יוֹם וְכִסּוֹת שָׁנִים עֶשְׂרֵה חֳדָשׁ וּמִטָּה מַצֵּעַת וְסִנְדְּלִין וְתַפְלִין. לוֹ, אֲבָל לֹא לְאִשְׁתּוֹ וְלֹא לְבָנָיו. אִם הָיָה אִמּוֹ, נוֹתְנִין לוֹ שְׁנֵי כְּלֵי אֲמֻנָה מִכָּל מִין וּמִין. חֶרֶשׁ, נוֹתְנִין לוֹ שְׁנֵי מַעְצָדִין וְשֵׁתֵי מִגְרוֹת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם הָיָה אָכָר, נוֹתְנִין לוֹ אֶת צִמְדוֹ. חֶמֶר, נוֹתְנִין לוֹ אֶת חֲמורוֹ:

ד. הָיָה מִין אֶחָד מִרְבֵּה וּמִין אֶחָד מַעֲט, אֵין אוֹמְרִים לוֹ לְמַכּוֹר מִן הַמִּרְבֵּה וְלִקְחָהּ לוֹ מִן הַמַּעֲט, אֲלֹא נוֹתְנִין לוֹ שְׁנֵי מִיָּנִין מִן הַמִּרְבֵּה וְכָל שֵׁשׁ לוֹ מִן הַמַּעֲט. הַמְּקַדֵּישׁ אֶת נֶכְסָיו, מַעֲלִין לוֹ אֶת תַּפְלָיו:

ה. אֶחָד הַמְּקַדֵּישׁ אֶת נֶכְסָיו, וְאֶחָד הַמַּעֲרִיף אֶת עֲצָמוֹ, אֵין לוֹ, לֹא בְּכִסּוֹת אִשְׁתּוֹ, וְלֹא בְּכִסּוֹת בָּנָיו, וְלֹא בַּצֶּבַע שְׂצָבָעוֹ לְשִׁמּוֹ, וְלֹא בְּסִנְדְּלִים חֲדָשִׁים שְׁלֵקָחוֹ לְשִׁמּוֹ. אִף עַל פִּי שְׂאָמְרוּ, עֲבָדִים נִמְכָּרִים בְּכִסּוֹתָן לְשִׁבְחָהּ, שָׂאֵם תִּלְקַח לוֹ כִּסּוֹת בְּשָׁלְשִׁים דִּינָר, מִשְׁבִּיחַ הוּא מִנָּה, וְכֵן פָּרָה, אִם מִמְתִּינִים אוֹתָהּ לְאַטְלִיס, מִשְׁבַּחַת הִיא, וְכֵן מְרַגְלִית, אִם מַעֲלִין אוֹתָהּ לְכָרֶךְ, מִשְׁבַּחַת הִיא, אֵין לְהַקְדִּישׁ אֶלָּא מִקוֹמוֹ וְשַׁעֲתוֹ: